

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou ve věci žalobce: **L. C. P.**, nar., státní příslušnost, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem AK Čechovský & Václavek, s.r.o., Opletalova 25, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Policie ČR**, Ředitelství služby cizinecké policie, Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23.1.2013, č. j. CPR-13004/ČJ-2012-930310-V237,

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- III. Žalované se **n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 1.2.2013 postoupenou Krajskému soudu v Brně Krajským soudem v Ústí nad Labem dne 27.3.2013 se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 23.1.2013, č. j. CPR-13004/ČJ-2012-930310-V237, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) změnila napadené rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, odboru cizinecké policie, č.j. KRPJ-33117/ČJ-2011-160022-SV ze dne 3.10.2012 o správním vyhoštění tak, že část výroku ve znění „Podle ust. § 120a zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, se na cizince nevztahuje překážka vycestování“ se mění a nově zní „Ve smyslu ust. § 120a odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., je vycestování cizince možné.“ Ve zbylé části napadené rozhodnutí podle § 90 odst. 5 zákon č. 500/2004 Sb., potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 3.10.2012, č. j. KRPJ-33117/ČJ-2011-160022-SV bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 v souběhu s § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce čtyři roky. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU se stanovil v souladu s ust. § 118 odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně podle § 118 odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., byla stanovena doba k vycestování z území ČR do 14-ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Podle ust. § 120a zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky se na cizince nevztahuje překážka vycestování.

Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy, konkrétně ust. § 2 odst. 1, 4, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu a namítal, že se správní orgány nedostatečně vypořádaly s odlišnými právními názory na platnost a vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, když tato otázka je předmětem rozhodování rozšířeného senátu NSS. Za tohoto stavu nelze dovozovat žalobcovu odpovědnost, navíc, když jednal po poradě se svým právním zástupcem. Dále namítá nesprávné právní posouzení jeho jednání označeného za maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 30.9.2009, které nabylo právní moci dne 25.2.2010, neboť doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území uplynula dříve, než se rozhodnutí stalo vykonatelným. Dále odkazuje na usnesení rozšířeného senátu NSS, č.j. 1 As 106/2010 ze dne 24.1.2012 a dovozuje, že postup správních orgánů v jeho řízení o správním vyhoštění je v příkrém rozporu s výrokem III. usnesení. Trvá na tom, že nabylo-li rozhodnutí o jeho správním vyhoštění dne 25.2.2010 právní moci, uplynula doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území dne 25.2.2011 a po tuto dobu nebyl povinen z území ČR vycestovat, neboť rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo vykonatelné. Proto se nemohl dopustit maření výkonu správního rozhodnutí. Dále namítá, že správní orgán nepřihlédl k tomu, že si nebyl vědom zrušení svého povolení k dlouhodobému pobytu a nehodnotil jeho opakované a dobrovolné dostavení se ke správnímu orgánu. Namítá proto i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby bylo rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 13.2.2013 uvádí ve vztahu k obecným námitkám porušení ustanovení správního řádu to, že nesplňují požadavky na žalobní body, jež jsou definovány v ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.r.s. a jimiž se zabýval i rozšířený senát NSS. Podle rozhodnutí tohoto senátu se ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované, tj. nemůže jít pouze o typovou charakteristiku určitých obvyklých nezákonností. Nelze se spokojit s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Žalovaná se se všemi obecnými námitkami vypořádala v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Přijaté řešení, tj. správní vyhoštění je zcela v souladu s veřejným zájmem na ochraně právního stavu a respektování práva v rozhodnutí správního orgánu, které cizinec pobýtem na území ČR mařil. Pokud se týká námitky nedostatečného vypořádání se s odlišnými právními názory na platnost a vykonatelnost rozhodnutí o správním vyhoštění, žalovaná odkázala na odůvodnění rozhodnutí, neboť stejná námitka byla uplatněna i v odvolání. V otázce nesprávného právního posouzení jeho jednání, které bylo označeno za maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, když podle něj doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území, uplynula dříve, než se rozhodnutí stalo vykonatelným, žalovaná odkázala na znění výroku rozhodnutí ze dne 30.9.2009, kterým bylo rozhodnuto o správním

vyhoštění ve spojení s rozhodnutím o odvolání ze dne 16.2.2010, které nabylo právní moci dne 25.2.2010. V rozsudku NSS č.j. 3 As 26/2011-80 ze dne 21.3.2012, kterým je do praxe aplikováno usnesení rozšířeného senátu NSS č.j. 1 As 106/2010-83 ze dne 24.1.2012 je konstatováno, že je zcela na správním orgánu, aby ve výrokové části rozhodnutí o správním vyhoštění stanovil nejen počátek doby, v níž je cizinec povinen vycestovat z území, ale také počátek doby zákazu vstupu na území. Počátek doby, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území je správní orgán oprávněn navázat na uplynutí lhůty pro vycestování z území. Podle NSS nebylo pochybení, pokud správní orgán spojil počátek běhu doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území ČR s dobou vykonatelnosti rozhodnutí. Žalovaná nemá důvod posuzovat obsah jinak, když i rozšířený senát konstatoval, že ust. § 118 odst. 1 dává pravomoc stanovit v rozhodnutí o správním vyhoštění délku doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, způsob stanovení této doby je plně v jeho kompetenci a zákon o pobytu cizinců žádné upřesnění, omezení či zákaz neobsahuje. Na běh dotčené doby nemá žádný vliv skutečnost, že došlo k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí v situaci, kdy v rozhodnutí o správním vyhoštění je stanovena pouze celková doba, aniž by byl vymezen její počátek. V projednávané věci správní orgán počátek běhu dotčené lhůty stanovil, proto není uvedenou zásadou při stanovení délky a běhu této doby vázán. V rozhodnutí ze dne 30.9.2009 správní orgán I. stupně nestanovil pouze celkovou dobu, ale způsobem, že je doba shodná s dobou vykonatelnosti tohoto rozhodnutí, rovněž stanovil její počátek. Na základě toho se cizinec setrváním na území ČR v období od 17.5.2011 do 29.7.2011 dopustil maření výkonu správního rozhodnutí ze dne 30.9.2009, neboť dne 16.5.2011 nabyl právní moci rozsudek MS v Praze č.j. 4A 48/2010 ze dne 24.2.2011. Cizinec po skončeném řízení o žalobě nedisponoval žádným vízem, ani oprávněním k pobytu a mařil rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 30.9.2009. Správní orgány postupovaly v souladu s usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 24.1.2012, č. j. 1As 106/2010, proto je námitka žalobce neopodstatněná. Stejně tak i neopodstatněná je námitka, že doba, po kterou mu nebylo možno dovolit vstup na území uplynula dne 25.2.2011. Námitka, že cizinec si nebyl vědom zrušení svého povolení u dlouhodobého pobytu, resp. že by rozhodnutí o správním vyhoštění bylo platné a vykonatelné a nehodnotil jeho opakované a dobrovolné dostavení se ke správnímu orgánu, žalovaná odkázala na odůvodnění rozhodnutí, neboť jde o shodné námitky jako v odvolání. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Soud ve věci rozhodl při jednání dne 9.9.2014, bez účasti obou účastníků, kteří svou neúčast u jednání omluvili.

Soud úvodem konstatuje, že v dané věci byla zásadní námitka žalobce, že rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 30.9.2009 nabylo právní moci 25.2.2010, ukončení žalobního řízení nastalo právní mocí rozsudku MS v Praze ze dne 24.2.2011 dne 16.5.2011 a v mezidobí uplynula doba (dne 25.2.2011), po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území, když po výše uvedenou dobu nebyl cizinec povinen z území ČR vycestovat, neboť rozhodnutí bylo nevykonatelné. Proto se žalobce nemohl dopustit maření výkonu správního rozhodnutí o správním vyhoštění. Namítal, že otázka, zda byl správní orgán na základě § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění od 24.11.2005 do 31.12.2011 oprávněn určit ve výroku

rozhodnutí o správním vyhoštění počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území tak, že počátek doby nevymezil konkrétním datem, ale spojil s dobou vykonatelnosti daného rozhodnutí, je předmětem rozhodování rozšířeného senátu NSS, jemuž byla věc postoupena usnesením ze dne 30.5.2012, č. j. 9 As 131/2011.

Tuto otázku vyřešil v mezidobí rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30.7.2013, č. j. 9 As 131/2011-63 tak, že rozhodl, „že podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 24.11.2005 do 31.12.2011, byl správní orgán oprávněn stanovit ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, i tak, že se tato doba počítá od dne, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným, a byl oprávněn stanovit celkovou délku této doby. Nebyl však oprávněn tuto dobu rozdělovat do více časových úseků např. tím, že by stanovil, že je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, a tedy předpokládal, že již započatá doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, nebude běžet v období, kdy dojde v jejím průběhu k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.“

Krajské Ředitelství policie kraje Vysočina, odbor cizinecké policie Jihlava vydalo dne 3.10.2012 pod č. j. KRPJ-33117/ČJ-2011-160022-SV rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 v souběhu s § 119 odst. 1 písm. c) bod 2. Z uvedeného vyplývá, že bylo uloženo správní vyhoštění z důvodu maření výkonu správních rozhodnutí a z důvodu, že cizinec pobývá na území bez víza, ač k tomu není oprávněn.

Pokud se týká maření výkonu správního rozhodnutí ze dne 30.9.2009, o němž rozhodl odvolací správní orgán 16.2.2010 zamítnutím odvolání, a které nabylo právní moci 25.2.2010 a které bylo napadeno žalobou u Městského soudu v Praze a rozsudek ze dne 24.2.2011, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí odvolacího orgánu, nabylo právní moci dne 16.5.2011 soud konstatuje, že z důvodu stanoviska rozšířeného senátu v jeho usnesení ze dne 30.7.2013, č. j. 9 As 131/2011-63 nemůže soud v tomto řízení přezkoumávat již pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 30.9.2009, když uvedené rozhodnutí o správním vyhoštění po přezkoumání odvolacím správním orgánem a následně Městským soudem v Praze rozsudkem ze dne 24.2.2011, sp. zn. 4 A 48/2010 nabylo právní moci dne 17.5.2011. Byť by žalobci uplynula doba, po kterou by mu nebyl umožněn vstup na území ČR dne 25.2.2011 a po uvedenou dobu nebyl povinen z území ČR vycestovat, pak soud musí posoudit, zda jeho pobyt od 17.5.2011 do 29.7.2011 byl v souladu se zákonem o pobytu cizinců.

Rozhodnutím ze dne 3.10.2012 bylo uloženo správní vyhoštění i podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců s tím, že od 16.6.2011 do 29.7.2011 cizinec pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Napadeným rozhodnutím byla žalovanou uvedená doba upravena od 17.5.2011, tj. od doby, kdy rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24.2.2011 v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí ze dne 16.2.2010, sp. zn. 4 A 48/2010 nabylo dne 17.5.2011 právní moci. Z uvedeného vyplývá, že druhý důvod správního vyhoštění, tj. pobyt cizince na území bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn v době od 17.5.2011 do 29.7.2011 byl dán.

Pokud se týká námitky žalobce, že si nebyl vědom toho, že by jeho povolení k dlouhodobému pobytu bylo zrušeno, jde o námitku, která je vyvrácena samotným žalobcem, který v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 29.7.2012 uvedl, že v září 2009 obdržel dopis od cizinecké policie v Chomutově s výzvou k dostavení se a tam mu bylo sděleno, že mu byl ukončen pobyt na území ČR a následně se nechal v řízení zastoupit.

Obecnými námitkami o porušení ust. § 2 odst. 1, 4, § 3, § 68 odst. 3 správního řádu se soud pro jejich obecnost a nesplnění požadavků řádných žalobních bodů nezabýval s odkazem na rozhodnutí rozšířeného senátu NSS, který stanovil obsahové vymezení žalobních bodů.

Na základě shora uvedeného posouzení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. září 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová